

„Боже, колко мъка има по този свят, Боже!”

Работата ми на водещ регресии ме среща с много хора с най-различни и уникални съдби. А някои от тях и с изключително тежки съдби. В сравнение с тях съм като любимец на съдбата. В тази статия ще разкажа за някои от тези случаи, които са ми направили най-силно впечатление.

Една около 60-годишна жена дойде при мен за регресия. Едно от нещата, които ми спомена, беше, че се чувства сякаш като вързана – нещо, което ѝ пречи да се прояви в живота. Въведох я в състоянието на транс. У нея се появи напрежение. Проследихме откъде идва това напрежение. То беше породено от страх. След като правих опити около 15 минути да я върна към първопричината за този страх, но се натъквах на защити, блокажи... в един момент тя се върна към момент в болницата, когато е била в критична ситуация между живота и смъртта, породена от извънматочна бременност. Спомни си как докторката казва, че ще я изтърват, а е толкова млада. Оказа се, че не се е страхувала от собствената си смърт, а от това, че няма да може да се грижи за двегодишната си дъщеричка. След това се върна към ранни детски спомени с негативен отпечатък – беше ѝ изтласкала дълбоко в несъзнателното и те всъщност я караха да се чувства като с вързани ръце и ѝ пречеха да се прояви в живота: сцена, в която баща ѝ е подгонил с брадва майка ѝ, а тя тича с нея. След това майка ѝ се развежда. Работи и издържа двете си деца, а те живеят с болния си дядо. Майка ѝ обаче се разболява – започва да получава припадъци, а те мислят, че е умряла, и тичат в тъмното към някоя къща, за да помолят за помощ. Това налага необходимостта децата да бъдат настанени в детски дом, защото няма кой да се грижи за тях. Върна се още към много неща, които беше забравила на съзнателно ниво – включително и това, че майка ѝ се е омъжила повторно. Беше изненадана и от факта, че вторият ѝ баща е бил загрижен за нея. Регресията беше силно емоционална. Отприщените спомени се редуваха един след друг и не се виждаше краят им. Вместо обичайните два часа, които отделям за регресия, тази сесия продължи четири! Но имаше толкова много неща, натикани буквално в несъзнателното, които трябваше да бъдат изплакани, отблокирани, осъзнати, за да може да се освободи от този емоционален товар, който спъваше нейното проявление.

Идва друга жена също около 60-годишна. Подозира, че има някаква родова карма, която засяга мъжките рожби в рода ѝ: баща ѝ починал, брат ѝ се пропива и обесва, синът ѝ е със „стъклени” кости, внукът ѝ, само на 8 години, вече е плешив. Започва регресията и тя се връща към къщата на дядо си, която вече не съществува, и

нещо я привлича към мазето – знае, че там има нещо, което трябва да види. Сякаш някой се крие там. Но не ѝ се позволява да влезе. Постепенно мистерията се разплита. Според регресията излиза, че дядо ѝ е имал и трети брат, който обаче се е родил недъгав. И родителите му, за да не им се смеят хората от селото, се срамуват да го покажат и... скриват неговото съществуване - държат го в мазето, където той крее като цвете, лишено от слънчева светлина. И всъщност това тяхно тайно деяние хвърля проклятие върху следващите поколения от рода, което засяга мъжките рожби. Питаме и за начин, по който може да се неутрализира това родово проклятие, но не се даде отговор... не се позволи. През цялото време, докато траеше сесията, усещах тежка кармична енергия, която минаваше и през мен. Тя ме натовари дотолкова, че след регресията се наложи да повърна, за да се изчистя от нея.

Друг случай – също на около 60-годишна жена. Още по социалистическо време отиват с мъжа си и двамата си сина в африканска държава. Мъжът ѝ работи там, но... един ден е премазан от камион и умира. Минава известно време. Единият от синовете ѝ се разболява... уж от грип, но настъпват усложнения, вследствие на които той изпада в кома. За да се поддържат жизнените му функции с надеждата, че ще се върне към живот, трябва да постъпи в частна клиника, където обаче се плаща по 3 000 долара на ден. Един месец го държат в тази клиника, преди да изключат системите. Не само синът ѝ умира, но и тя задлъжнява, тъй като трябва да връща парите на хората, които са ѝ помогнали. Налага се да продаде къщата си... След известно време правят рутинен преглед в България на другия ѝ син и... откриват автоимунно заболяване, което засяга червата и черния дроб. А медицината е безсилна пред автоимунните заболявания... На всичко отгоре... малко преди жената да дойде при мен за регресия, е ходила на гинекологичен преглед, при който се установява, че има някакво образуване, което трябва да се изследва дали е доброкачествено или злокачествено... И жената ми казва: „ Не съм ходила и не ми е за това, че аз ще умра... Не се страхувам. Толкова се чувствам уморена! Но, ако умра, кой ще се грижи за сина ми?”

Следващият случай от тази разтърсваща поредица е пак на жена, която приближава 60 години. Когато е била 12-годишна, а сестра ѝ на 7 – 8 години, една сутрин се събуждат от гърмежи. Скатат от леглата си. В следващия момент вратата на стаята им се отваря и... в стаята влиза майка им... простреляна! Протяга ръце към нея и буквално издъхва в ръцете ѝ. Оказва се, че бащата на жената, дошла при мен за регресия, е направил сцена на ревност на съпругата си и в гнева си е извадил пистолета си (бил е милиционер), застрелва я, а след това се самоубива, но умира на следващия ден...

Майка на двама 28-годишни близнаци ми разказа за тях, че до 24-годишната си възраст са се разбирали много добре, но се появява едно момиче, което става приятелка на единия от братята. У другия се появява някаква завист, ревност... Опитва се да спечели вниманието на момичето и успява. Това събужда ревността на другия брат и се стига до бой. Двамата близнаци се сбиват жестоко и една вечер се завръщат в дома си подпухнали и насинени. Последствията от този развой на нещата са тежки: единият брат се пропива, а другият се пристрастява към наркотиците. При него се отключва и шизофрения...

В друг случай 40-годишен мъж направи изключително драматична изповед пред мен. Сърцето ми се късаше, докато го слушах да ми разказва, а сълзите се стичаха по лицето му... Аз едвам удържах моите... Разказваше за това какъв е бил до преди три години – преди да открият, че синът му има рядко генетично заболяване, което състарява организма бързо, води до обездвижване на крайниците... до парализа... и в крайна сметка настъпва смърт в агония. И този мъж, баща на това дете, ми сподели как преди е бил изцяло ориентиран към материалното. Всичко, с което се захванел, му се получавало. Смятал себе си за голям бизнесмен. Обичал гуляите, жените... Мислел се за велик. Не се страхувал от нищо и... упоен от своето величие, се самозабравя: „Какви са тези глупости за Бог, за духовност, за живот след смъртта, за някакви духовни търсения и стремежи...? Какво ме интересува, че при катастрофа са загинали деца!? Нали не са мои?“ Дори стига дотам, че след като се ражда детето му... само месец след това... кара жена си да го пренесе в другата стая – да не спи при тях, за да не нарушава спокойствието им... Дори я кара да затвори вратата, за да не го чуват, когато плаче... И в един момент, когато разбират за заболяването на детето, всичко се обръща. Сега не го интересува нищо материално – никакви сметки, никакви притежания, никакви пари, никакви весели компании и пьянски запои... Не общува почти с никого... Общува само с хора, които са духовно пробудени или са някакви феномени... хора, с които може да говори за Бог или могат по някакъв начин да помогнат да се излекува сина му. Чете книги само на духовна тематика или научни книги, свързани с това рядко заболяване. Опитва се да открие своите отговори... да помогне, ако може, и на други хора, които са в сходна ситуация... които се нуждаят от помощ и подкрепа... без да иска нищо – просто така... заради човешината. И очаква опрощението на Бог и... Неговия отговор. Казва, че всичко зависи от Него и вярва, че Бог няма да отнеме единственото му дете, защото Той чете в душата му и е наясно, че отнеме ли сина му, това ще бъде лишено от смисъл, тъй като той няма да може да издържи... Краят на детето му, ще бъде и негов край! Не че ще тръгне да се самоубива, а ще предприеме такова нещо, което ще изложи на риск живота му... с желанието си да го загуби...

Ох... съдби, съдби човешки, които пълнят очите ми със сълзи и искам, искам да помогна, но... понякога осъзнавам, че въпреки желанието ми, най-доброто, което

мога да направя за тези хора, е да ги изслушам дълбоко съпричастно, с разбиране... и просто да ги прегърна. Една голяма част от тях... вероятно заради стреса, на който са изложени... не могат да се отпуснат достатъчно и регресиите им, за съжаление, не се получават. Така беше в последните три от тези пет случая, които съм описал.